

РЕШЕНИЕ

№ 4182

гр. София, 24.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 26.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **1464** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал.3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК. Образувано е по жалба на А. Ф., [дата на раждане], ЛНЧ [ЕГН], гражданка на Г., действаща лично и като законен представител на малолетното си дете М. К. Н., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], срещу Решение № 4 от 14.01.2021 г. на заместник председателя на Държавната агенция за бежанците (ДАБ) при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т.4, във връзка с чл.8 и чл.9 от ЗУБ е отхвърлена молбата им за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут. Жалбоподателите считат, че оспореният акт е издаден в противоречие с материалния закон. Поддържат, че жените, които са жертви на насилие, основано на пола, принадлежат към определена социална група по смисъла на чл.8 ЗУБ, като домашното насилие, срещу което държавата не може да окаже съпротива, попада в обхвата на понятието преследване от недържавни субекти по чл.8, ал.3, т.3 ЗУБ. Излагат подробни съображения относно положението в Г. и липсата на ефективни средства за защита от домашно насилие в контекста на случая на кандидатката А. Ф.. Считат, че не е съобразен най-добрият интерес на малолетното дете, който изисквал детето да израстне в семейната среда на майката. Излагат доводи, че отделни несъответствия в бежанската ѝ история следва да се разглеждат от гледна точка на уязвимото ѝ положение към момента на интервюто на бременна жена, попаднала сама във враждебна среда. Претендира се отмяна на решението.

Ответникът заместник председател на ДАБ оспорва жалбата чрез юрк. Ч.
Представителят на СГП намира жалбата за неоснователна и моли да бъде отхвърлена.
Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, становището на представителя на СГП и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че с молба вх.№ 105400-4767 от 09.12.2016 г. по описа на СДВНЧ С. към Дирекция „Миграция“ – МВР и рег. № УП-19469 от 20.12.2016 г. по описа на Държавната агенция за бежанците А. Ф. е поискала предоставяне на международна закрила.

Производството е образувано с регистрирането на кандидатката с регистрационен лист № УП-19469 от 20.12.2016 г., а самоличността ѝ е установена с декларация по чл.30, ал.1, т.3 ЗУБ поради липса на документи за самоличност.

На проведено на 24.01.2017 г. интервю А. Ф. посочила, че има съпруг, за когото не е омъжена официално, а през 2004 г. са направили традиционна сватба. Съпругът ѝ бил на около 25 години с английско име А. Б. и ганийско име – К. К.. Заявила, че не може да се върне при роднините си в Г. (втора майка, двама братя и две сестри), тъй като съпругът ѝ ще я вземе обратно при него. Би се върнала при него, ако той ѝ се извини. В Г. не е имала проблеми с армия или полиция, етнически или религиозни проблеми. Получавала заплахи единствено от съпруга си. Платила на трафикант за фалшиви документи за полет до И. и след това – до С.. Искала да стигне до К., но я заловили на границата със С.. Като конкретен повод да напусне страната по произход сочи, че винаги е била малтретирана от съпруга си. Проблемите започнали около седмица след сватбата през 2004 г., но не се е оплакала на полицията или роднините си. Споделила със свекърва си, но тя я посъветвала да му прости. Съпругът ѝ я биел за най-дребни грешки. Не избягала веднага, защото не искала да го опозори. Той разбрал, че е избягала, когато бил в Б.. На въпрос, че съпругът ѝ може да я намери и в България, отговаря, че в А. може да използва сила, докато в Европа не може да постъпи така.

След раждането на сина си на 14.02.2017 г., кандидатката подала молба за закрила вх.№ УП-19469 от 14.06.2017 г. до ДАБ от негово име и като негов законен представител.

Допълнително представила Сертифицирано копие от вписване в регистъра за раждания рег. № А 1757565 на името на А. Ф., удостоверение за раждане № [ЕГН]/06.06.2017 г., издадено от СО – район „Т.“, на М. К. Н., [дата на раждане] , копие от белгийски паспорт на бащата К. Н., [дата на раждане] , както и подписани от него заявление за припознаване на детето от 21.02.2017 г. и две декларация с нотариална заверка на подписа относно бащинството на детето и семейното положение на бащата – разведен.

На проведено на 10.08.2018 г. интервю А. Ф. заявила, че съпругът ѝ К. Н. е около 50 годишен, нямали сключен брак и е гражданин на Б.. Понастоящем не били в добри отношения. Той блокирал телефона ѝ. След като се родил М., били в добри отношения. Дошъл в болницата и декларирал, че детето е негово, тъй като така ѝ обяснили лекарите там. Изразил желание да регистрира детето в Б., но не го направил. Имал спор с баща ѝ, който искал тя да си остане в Г.. Когато била в Г., живеела няколко месеца с К. Н.. Той я биел и обиждал. Тогава решила да го напусне. Заела пари от приятелка на майка си, за да напусне Г.. Искала да започне нов живот. Намерила К. Н. чрез общ приятел във Ф.. На въпрос дали желае да се върне в Г.

заявила, че не може да живее при майка си, тъй като е голяма. Би могла да наеме жилище там, но нямала пари. Ако имала пари, можела да се върне в Г., да започне нов живот и да избегне К. Н.. Искала да остане в България, да намери детска градина за М. и да започне работа.

С Решение № 3099 от 05.10.2018 г. на председателя на ДАБ, на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4 ЗУБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на А. Ф., а на основание чл.77, ал.3 ЗУБ производството спрямо малолетното дете е прекратено, тъй като същият, като гражданин на държава-членка на ЕС - Б., нямал качество на чужденец.

Така постановеното Решение № 3099 от 05.10.2018 г. на председателя на ДАБ е отменено със съдебно решение № 425 от 17.01.2019 г. по адм.д.№ 11286/2018 г. на АССГ, оставено в сила с решение № 9324 от 13.07.2020 г. по адм.д.№ 5734/2019 г. на ВАС, III-то отделение. Мотивите на съда за отмяна на акта по отношение на малолетното дете са нарушение на принципа за „висшия интерес на детето“ по смисъла на чл.6а ЗУБ, вр. легалната дефиниция по пар.1, т.3 от Закона за закрила на детето и съображения 18 и 19 от Преамбюла на Директива 2011/95/ЕО, според които молбата на детето следвало да бъде разгледана по същество. Изложеното налагало отмяна на административния акт в неговата цялост, тъй като бежанската история на майката касаела малолетното й дете и неговото отглеждане.

В хода на новото административно производство са предприети действия за извършване на корекция на гражданството на М. К. Н., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], в АИС „Бежанци“ в Главна дирекция „ГРАО“ - МРРБ, който е вписан като гражданин на Г. въз основа на съдебно решение № 425/17.01.2017 г. на Административен съд София град.

На основание чл.15, ал.4, вр. ал.1 от Закона за закрила на детето е уведомена Дирекция „Социално подпомагане“ - АСП, относно участието на малолетното дете в административното производство. Изготвен е Социален доклад № СЛ/Д-С/630-005 от 01.09.2020 г. от АСП - Дирекция „Социално подпомагане“ – О., според който основните права на малолетния М. К. Н. са спазени и не съществуват преки и непосредствени рискове за неговото развитие.

След изразено желание на А. Ф. да ползва социална услуга „Звено майка и бебе“, същата е настанена в Кризисен център „Света П.“ на Фондация „Асоциация А.“. От Уведомление № К-31 от 28.02.2020 г. на социален работник Г. Токова при центъра се установява, че чужденката съобщила за упражнена спрямо нея физическа агресия от бащата Н., който след раждането на детето не е търсил контакт с нея и тя не поддържа връзка с него.

В присъствието на социален работник от Кризисен център „А.“ е проведено интервю на 10.09.2020 г., на което А. Ф. заявила, че е загубила контакт с бащата К. Н., който я блокирал в телефона си. С него имали традиционен брак преди три години в [населено място], Г.. Два-три месеца живеели в неговото място – А. в Г.. Напуснала Г. през м.ноември 2016 г., когато била бременна с М.. Един човек й помогнал да пътува легално, със самолет, за Турция и после – България. Решението да дойде в страната ни не било нейно. Била безпомощна и търсела някой, който да я заведе някъде в Европа. Искала да пресече границата, но я арестували. Паспортът ѝ бил при един ганаец в [населено място]. Като причина да напусне Г. сочи съпруга си К.. След като се оженили, той започнал да я обижда, бие и тормози. Полицията нищо не можела да направи, за да ѝ помогне, и така решила да намери свой път да напусне Г.. Разликата в

съобщените имена на съпруга си при предходните интервюта обяснява с наличието на английски и традиционни имена на хората в Г., а различната възраст – със заплахата от страна на съпруга ѝ, който не искал да се разбере голямата разлика във възрастта помежду им.

Първоначално бащата К. Н. ѝ съобщил, че иска да се грижи за нея и детето, но после имали недоразумения, скарали се, той се ядосал и я блокирал в телефона си. След раждането на детето, приела да се върне с бащата в Г., защото той не ѝ изпращал пари и било много трудно да отглежда сама детето си. В Г. нямало сигурност, полицията не помагала, а ако се върне там – бащата щял да ѝ вземе детето. Родното ѝ семейство не можело да ѝ помага. Изрично заявила, че се страхува да се върне в Г., където К. Н. може да я застреля и да ѝ вземе детето.

С Решение № 103/18.09.2020 г. на директора на РПЦ-С. на ДАБ, на А. Ф. и малолетното ѝ дете е разрешено да се настанят на избран от тях адрес в [населено място], [улица], завод „Конвой“, къща 602-05, вх.Б, във връзка със започната работа и представен договор за наем от 14.09.2020 г.

Постановено е оспореното решение № 4 от 14.01.2021 г. на заместник председателя на ДАБ при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т.4, във връзка с чл.8 и чл.9 от ЗУБ, е отхвърлена молбата на кандидатите за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут, тъй като те не сочели основателни опасения от преследване по причините, посочени в чл.8 и чл.9 ЗУБ. Административният орган е приел, че в предоставената бежанска история липсват правдоподобни и добре аргументирани твърдения в полза на търсената закрила. В новото производство кандидатката не изтъквала нови основания за закрила извън вече посочените семейни проблеми и не сочела конкретни причини или притеснения, свързани с малолетното ѝ дете, освен, че „съпругът ѝ може да я намери и да вземе детето им“. Въз основа на заявените обстоятелства от бежанската история на кандидатите, административният орган е приел същата за недостоверна, което определяло неоснователност на молбата за закрила. Намерил е множество противоречия при заявените факти в проведените интервюта, вкл. затрудняване на хода на производството поради умишлено укриване на документа за самоличност. Посочил е, че кандидатката не излага фактите по своята молба по коректен и непротиворечив начин като изтъква конкретни противоречия относно датата на напускане на Г., дали това е станало с фалшив или истински документ за самоличност, годината на сключване на традиционния брак, периода на съвместен живот с К. Н., противоречива информация относно неговата самоличност. В допълнение е изложил мотиви, че дори да се приеме за достоверна изложената бежанска история, то същата не обосновава предоставяне на статут на бежанец по смисъла на ЗУБ, тъй като кандидатите не са били изложени на преследване по причините, посочени в чл.8, ал.1 ЗУБ, нито е налице преследване по смисъла на чл.8, ал.4 ЗУБ. Изтъква, че самата кандидатка се е свързала със съпругата си, който по нейна молба дошъл в България, за да припознае детето си, както и, че е изразила готовност да се съберат, стига той да ѝ се извини. Същевременно, молителката можела да разчита на подкрепата на баща си, който не бил безучастен към отношенията на дъщеря му и нейния съпруг. Спрямо кандидатката не се установявали действия на преследване по чл.8, ал.2-5 ЗУБ, вкл. по причина на нейния пол, нито дискриминационни или други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване. Чрез позоваване на Справка вх. № МД-560/16.10.2020 на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ е цитирана информацията относно страната на произход Г., в която

законът предвиждал равен правен статут на жените с мъжете, а жените в градските центрове и тези с умения и обучение се сблъскали с по-малко предразсъдъци. По идентичен начин са опровергани твърденията на молителката за липса на защита от страна на властите, тъй като в Г. съществувал Отдел за домашно насилие и подкрепа на жертвите (D.) на полицейската служба и един приют, към който полицията може да насочва жертвите.

Изложени са съображения за риск от посегателства по смисъла на чл.9, ал.1, т.1-3 ЗУБ. Общата обстановка в Г. не давала основание за опасение от преследване по смисъла на Ж. конвенция от 1951 г. и съгласно чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ. В светлината на тълкуването, дадено от Съда на Европейския съюз (СЕС) в решение от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 административният орган е приел, че спрямо кандидатите не съществува реална опасност от тежки заплахи срещу живота и личността им в случай на въоръжен конфликт. Чрез позоваване на актуална справка вх.№ МД-560/16.10.2020 г. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ е направен анализ, че след прехода си към многопартийна демокрация през 1992 г. Г. се счита за една от най-стабилните страни в З. А. и остава „шампион на демокрацията“ в А. с власт, която редовно се сменя демократично от 1992 г., а на територия на страната нямало вътрешни въоръжени конфликти. В заключение е посочено, че нежеланието на А. Ф. да се завърне в страната си на произход е в резултат на нейна лична преценка, която се променя в зависимост от отношенията ѝ с бащата на малолетното ѝ дете.

Обсъден е „най-добрият интерес на детето“ в светлината на чл.6а ЗУБ, вр. пар.1, т.5 от ДР на ЗЗДет във връзка с информацията, предоставена от социален работник от АСП - Дирекция „Социално подпомагане“ – О.. Административният орган е приел, че молителката не изтъква конкретни причини, свързани с благосъстоянието и социалното развитие на детето и за неговата сигурност не съществува риск на територията на страната по произход, където живеят всички негови роднини, вкл. баба и дядо, с които майката поддържа добри отношения. Изнесени са данни, че Конституцията на Г. предвижда безплатно обучение, задължително и универсално основно образование за всички деца от детската градина до прогимназия, а Г. е една от най-напредналите страни в А. по отношение на здравеопазването, която през 2003 г. заменя съществуващата система за обществено осигуряване, при която пациентите покриват разходите си за лечение. Обсъдено е, че молителката живее в [населено място] – втория по големина град след столицата Акра, който има нисък индекс на престъпност и висок индекс на сигурност според Н. – най-голямата в света база данни с информация за условията на живот. В заключение е посочено, че връщайки се в Г. със своята майка, за М. К. Н. не съществува риск за неговата сигурност, той няма да бъде лишен от идентичност, ще запази семейната си среда, ще поддържа връзки с роднините си, няма да бъде лишен от грижи, от здравеопазване и право на образование, поради което изтъкнатото от молителката желание да се установи с детето си в България не може да бъде преценено като причина за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.8 ЗУБ.

Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е връчено на на 22.01.2021 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 05.02.2021, т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу

подлежащ на оспорване акт съгласно чл.84, ал.3 ЗУБ, поради което е процесуално допустима.

При служебната проверка по чл.168 АПК съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен административен орган, в установената форма и без допуснати съществени процесуални нарушения. Съобразно законоустановената възможност за делегиране на правомощия по чл.52 ЗУБ, със Заповед № РД05-803 от 14.12.2020 г. председателят на ДАБ е делегирал на Д. И. – заместник-председател на ДАБ правомощието по чл.48, ал.1, т.1 ЗУБ, поради което актът следва да се счита за издаден от компетентен административен орган. Същият е подробно мотивиран от фактическа и правна страна, включително с мотиви относно „висшия интерес на детето“ и цялостта на семейството при обсъждане на бежанската история на кандидатката А. Ф. съгласно указанията, дадени в съдебно решение № 425 от 17.01.2019 г. по адм.д.№ 11286/2018 г. на АССГ и решение № 9324 от 13.07.2020 г. по адм.д.№ 5734/2019 г. на ВАС, III-то отделение.

Спазена е процедурата по чл.15, ал.4 и ал.6 ЗЗДет и чл.25, ал.1-3 ЗУБ, макар малолетното дете да няма качество на непридружено лице по смисъла на пар.1, т.4 от ДР на ЗУБ, тъй като се намира на територията на страната ни със своята майка, която по силата на чл.18, ал.1 АПК, вр. чл. 28, ал.4 ГПК, е негов законен представител при липса на данни за конфликт на интереси между двамата. Изготвен е Социален доклад № СЛ/Д-С/630-005 от 01.09.2020 г. от АСП - Дирекция „Социално подпомагане“ – О. със заключение, че за детето не съществува риск за неговото физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие, а по отношение на молбата за закрила – преценката за спазване на най-добрия интерес на детето е предоставена на председателя на ДАБ. Изложеното определя спора като изцяло материалноправен – относно наличието на предпоставки по чл.8 и чл.9 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Съдът не споделя доводите на административния орган за наличие на съществени различия между информацията, предоставена от кандидатката в хода на проведените три интервюта. Първоначално посочената година на сключване на нетрадиционния брак с К. – 2004 г. очевидно касае допуснатата грешка, тъй като жалбоподателката тогава е била едва на 11 години. Предвид залавянето ѝ на сръбско-българската граница, достоверно е изявлението ѝ, че е напуснала Г. в края на 2016 г., през м.ноември, когато вече е била бременна. Това ѝ състояние, както и фактът, че е млада, неопитна, бременна и самостоятелно предприема рисковано пътуване, логично обясняват по-висока степен на нервно напрежение поради несигурност и неяснота за нейното лично бъдеще и това на детето ѝ. Тези обстоятелства следва да бъдат съобразени съгласно чл.4, пар.3, б.„в“ от Директива 2011/95/ЕС - индивидуалното положение и личните обстоятелства относно молителя, включително и фактори като неговото минало, пол и възраст.

Данните от бежанската история на А. Ф. сочат на недържавен субект на преследване по смисъла на чл.6, б.„в“ от Директива 2011/95/ЕС с твърдения за извършени действия на физическо, психическо и сексуално насилие по смисъла на чл.9, пар.2, б.„а“ от Директива 2011/95/ЕС, както и насилие, свързано с пола (чл.9, пар.2, б.„а“ от Директива 2011/95/ЕС).

Изискването на чл.9, пар.1 от Директивата, за да се предостави международна закрила е, тези действия на преследване да са достатъчно сериозни по своето естество или по повторения си характер, за да представляват тежко нарушение на основните

права на човека или да представляват съвкупност от различни мерки, включително нарушения на правата на човека, която е достатъчно тежка, за да засегне отделното лице по начин, сравним с посоченото в буква „а“.

В идентичен смисъл е нормата на чл.8, ал.4 ЗУБ - преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост. Визираните от кандидатката действия на преследване сочат на такива по чл.8, ал.5, т.1 и т.6 ЗУБ, а релевантната причина за преследване по смисъла на чл.8, ал.1 ЗУБ е принадлежността на А. Ф. към определена социална група. Легалната дефиниция на това понятие се съдържа в чл.10, пар.1, б.„г“ от Директива 2001/95/ЕС и е тясно свързано с информация от страната по произход, в която групата трябва да се разглежда като различна от заобикалящото я общество. Между актовете на преследване и причините за това следва да съществува причинна връзка (чл.9, пар.3 от Директива 2001/95/ЕС), а за кандидатите следва да съществува основателен страх от твърдените причини за това.

По силата на чл.4, пар.3, б.„в“ от Директива 2011/95/ЕС (Квалификационна директива или КД) оценяването на молбата за международна закрила следва да бъде извършено за всеки отделен случай, като се вземат под внимание следните елементи: индивидуалното положение и личните обстоятелства относно молителя, включително и фактори като неговото минало, пол и възраст, за да може да се определи, въз основа на личните обстоятелства относно молителя, дали действията, на които той е бил или рискува да бъде изложен, биха могли да бъдат считани за преследване (чл.9 от КД и чл.8 ЗУБ) или за тежки посегателства (чл.15 от КД и чл.9 ЗУБ).

Индивидуалното положение на кандидатката А. Ф. безспорно е свързано с нейната възраст (на 23 години към момента на подаване на молбата за закрила), бремеността ѝ към момента на подаване на молбата за закрила, факта, че е сама на територията на чужд континент и чужда държава с различни обичаи, затворена в малко помещение на територията на РПЦ. При тези условия и при напреднала бременност на 24.01.2017 г. (М. К. е [дата на раждане]) с кандидатката е проведено първото интервю от интерюиращ орган от мъжки пол Р. К..

На него А. Ф. посочва, че причината да напусне страната си по произход е, че винаги е била малтретирана от съпруга си (към този момент не може да се очаква, че същата е получила адекватна правна помощ относно причините за предоставяне на международна закрила). Начинът, по който се случвало това, я карал да се чувства зле. Правел го и за най-малкия проблем и за най-малките нейни грешки. Тогава не избялага, защото не искала да опозорява съпруга си. Освен съпруга ѝ, никой друг не я е бил или насилвал. Не се е оплаквала на никого през годините, въпреки, че знаела, че в Г. има служби, които помагат на жени, пострадали от насилие, но съпругът ѝ щял да я намери и там. Посочва, че не желае да се върне в Г., тъй като съпругът ѝ може да я вземе обратно с него. Не я е страх толкова много от него и ако ѝ се извини, ще се върне при него.

Тези данни от първото интервю не могат да се разглеждат откъснато от състоянието, в което е била молителката и фактите относно съпруга ѝ, които стават известни впоследствие, както и, че към този момент тя попада в определението за „лица от уязвими групи“ по смисъла на пар.1, т.17 от ДР на ЗУБ.

На проведеното на 10.08.2018 г. интервю А. Ф. заявява, че бащата на детето ѝ е разведен, намира се в Б. и има други три деца, които са големи и женени. Безспорно

установената възраст на Н. К., [дата на раждане] , очевидната възрастова разлика между двамата, както и фактът, че Н. К. има големи, женени деца, логично обяснява опитът на А. Ф. при първоначалното интервю да скрие възрастта на бащата на детето й. По тази причина съдът не приема, че кандидатката е желала умишлено да затрудни провеждането на интервюто или събирането на релевантна информация по случая й. Същевременно, фактът, че Н. К. е бизнесмен, който живее в европейска държава, представя бащата на детето й като безспорен авторитет в очите на А. Ф., вкл. от гледна точка на възможността детето на получи белгийско гражданство. Тези обстоятелства логично, според решаващия състав на съда, обясняват честата промяна в отношението на кандидатката спрямо бащата на детето й. В тази връзка следва да се съобрази, че Ф. не е работила през живота си, а поради възрастта и неопитността си е станала жертва на заблуда от значително по-възрастен от нея мъж. Очевидно в отношенията между двамата основно значение има полът на молителката, който съдът следва да съобрази от гледна точка на релевантните норми за предоставяне на международна закрила по чл.9, пар.2, б.„а“ и б.„е“ от Директива 2011/95/ЕС, чл.8, ал.5, т.1 и т.6 от ЗУБ и чл.10, пар.1, б.„г“ от Директива 2011/95/ЕС при преценка наличието на преследване, основано на пола.

На третото интервю, проведено на 10.09.2020г., Ф. посочва, че дори не знае истината за Н. К.. Първо й бил казал, че е женен, но съпругата му е починала. После се оказало, че не е така. Той не се грижел за нея. Тя била бременна и объркана. Приела бащата на детето да дойде в България, защото той не й пращал пари и било много трудно да отглежда детето си сама. Така посочените обстоятелства звучат житейски логично, поради което съдът намира за необоснован подхода на административния орган по издирване на противоречия в личната бежанска история. Към тези обстоятелства следва да се добави и фактът, че първите две интервюта с А. Ф. са проведени от интервюиращ орган от мъжки пол. Според Насоки за международна защита: преследване, свързано с пола, в контекста на чл.1А, пар.2 от Ж. конвенция от 1951 г., публикувани от В. на 07 май 2002 г., за да се гарантира, че исковете, свързани с пола, по-специално на жените, се разглеждат правилно в процеса на определяне на статута на бежанец, следва да се имат предвид следните мерки:...ищите трябва да бъдат информирани за избора им да имат интервюиращи и устни преводачи от същия пол като тях и те трябва да бъдат предоставяни автоматично на жените ищци. Интервюиращите и устните преводачи трябва да са наясно и да реагират на всякаква културна и религиозна чувствителност или лични фактори като възраст и ниво на образование. Неосигуряването на интервюиращ орган от същия пол, както и провеждането на интервюто не на родния за кандидатката език, а на английски език, при липса на данни и гаранции за нивото му на владеене, логично обясняват някои различия – като годината на сключване на традиционния брак (2004 г.) или годината на пристигане в България (2015 г. или 2016 г.).

В заключение, съдът приема, че в резултат на младостта и неопитността си А. Ф. е приела подчинена позиция спрямо бащата на детето й Н. К., [дата на раждане] , а именно – да живее съвместно с традиционен брак, при което няколко месеца след общото им съжителство, същата е бременна и изоставена от бащата на детето, който като белгийски гражданин се е прибрал от Г. в Б..

При тези данни, спорна е причината за напускане на страната на произход от А. Ф., както и доколко подчиненото положение на Ф. от страна на бащата на детето й, може да повлияе на изнесените по време на интервюта факти относно личната бежанска

история. На първото интервю, проведено на 24.01.2017 г., кандидатката сочи, че причината за напускане е, че винаги е била малтретирана от съпруга ѝ. Не се оплакала на никого, защото не искала да го опозори. Същевременно, на същото интервю заявява, че не я е страх толкова много от него и ако той ѝ се извини, ще се върне при него. Даже съпругът ѝ я убедил да посети Посолството на Г. в България, за да си удължи паспорта за по-дълго време в Б..

Като причина за напускане на страната на произход на второто интервю на 10.08.2018 г. Ф. посочва, че Н. К. я биел и обиждал и тя решила да го напусне. На въпрос относно липсата на регистрация на детето в Б., кандидатката отговаря, че К. имал спор с баща ѝ относно това, че „не е карал молителката да тръгва след него в Европа, не е искал да идва при него, а да си остане в Г.“. Тя тръгнала, „за да избегне проблеми“. В същото интервю кандидатката посочва, че може да живее в Г., има възможност да работи и да създаде бизнес там, но нямала пари за това. Ако имала пари, щяла да се върне в Г. и да започне нов живот, така че, да избегне Н. К..

На 10.09.2020 г. молителката заявила, че е напуснала Г. заради К.. Когато се оженили, той запознал да я бие и обижда, а тя започнала да се плаши да живее с него. Говорила с мащехата си (втората съпруга на баща си), която ѝ дала пари, за да намери някого да ѝ помогне да напусне страната.

Според социален доклад от 12.02.2020 г. на Дирекция „Социално подпомагане“ С. при СО бащата на малолетното дете живеел в Б., [населено място], където има друго семейство. Майката споделила, че по време на връзката си в него, К. е упражнявал физическа агресия спрямо нея. Г-жа Ф. сама отглеждала малолетния си син, който не познавал роднините си по майчина и бащина линия. Майката не разполага с постоянни доходи и жилище, поради което се нуждаела от подкрепа, както в материално-битов плана, така и от емоционална подкрепа във връзка с преживения физически тормоз в миналото от страна на бащата на детето.

Според направление за ползване на социални услуги № ВП/Д-С-СК-028 от 13.02.2020 г. на Дирекция „Социално подпомагане“ С. при СО, Ф. споделила, че по време на връзката си в К., същият е упражнявал физическа агресия спрямо нея. Г-жа Ф. сама отглеждала детето и се нуждаела от подкрепа в материално-битов план, както и от емоционална подкрепа във връзка с преживения физически тормоз в миналото от страна на бащата на детето.

Тези обстоятелства се потвърждават и от уведомление № К-31 от 28.02.2020 г. на Кризисен център „Света П.“ при Фондация „Асоциация А.“ (Ф.) до Дирекция „Социално подпомагане“ О. при СО, според което А. Ф. е включена в програма за кризисна интервенция и е консултирана с К. П. – психолог при Ф.. От социалния доклад става ясно, че по време на връзката си в К., същият е упражнявал физическа агресия спрямо нея. Г-жа Ф. сама отглеждала детето и се нуждаела от подкрепа в материално-битов план, както и от емоционална подкрепа във връзка с преживения физически тормоз в миналото от страна на бащата на детето.

Идентични данни са изнесени и в социален доклад № СЛ/Д-С-О/630-005 от 01.09.2020 г. на Дирекция „Социално подпомагане“ О. при СО, рег. № УП19469 от 01.09.2020 г. по описа на ДАБ.

Съвкупната преценка на изложените факти и обстоятелства от личната бежанска история на кандидатката А. Ф. навеждат съда на извод, че по време на съвместния им живот в Г. Н. К. е извършвал спрямо нея актове на физическо, психическо и сексуално насилие по смисъла на чл.8, ал.5, т.1 ЗУБ, които могат да се квалифицират и като

действия по чл.8, ал.5, т.6 ЗУБ. Това е така, тъй като жалбоподателката последователно поддържа тези свои твърдения, както в хода на трите проведени интервюта (още на 24.01.2017 г., когато току що е пристигнала в страната ни и е бременна), така и пред социалните органи. Логично е, с оглед личното ѝ положение на уязвимо лице, както и на майка, която сама полага грижи за детето си, да изпитва колебания по отношение на ролята на бащата на детето. Разбираеми са опитите ѝ да го интегрира към отглеждането му, вкл. чрез припознаването на детето и очакването на финансова подкрепа. Именно тези колебания в отношението на кандидатката към действията на Н. К., както и споделеното на интервюто от 10.08.2018 г., че може да се върне в Г. и да започне нов живот, навеждат съда на извод, че А. Ф. не изпитва основателен страх от преследване, основано на пола, по смисъла на чл.8, ал.1 ЗУБ. По силата на чл.9, пар.1 от Директива 2011/95/ЕС и чл.8, ал.4 ЗУБ действията на преследване следва да са достатъчно тежки по своето естество или повтораемост, респ. да представляват тежко нарушение на основните права на човека, който праг на суровост в случая не се установява по отношение на кандидатката А. Ф.. По изложените съображения по отношение на жалбоподателката А. Ф. не се установява основание за предоставяне на закрила по чл.8, ал.1 ЗУБ.

Относно малолетния кандидат М. К. съдът следва да извърши индивидуална оценка на молбата за закрила, с оглед неговото лично положение и съобразно висшия интерес на детето. Съгласно пар.18 от Преамбюла на Директива 2011/95/ЕС „Висшият интерес на детето“ следва да има първостепенно значение за държавите-членки при изпълнението на настоящата директива, в съответствие с Конвенцията на Организацията на обединените нации за правата на детето от 1989 г. При определяне на висшия интерес на детето държавите-членки следва да обръщат особено внимание на принципа за целостта на семейството, благодействието и социалното развитие на непълнолетното лице, на съображения, свързани със сигурността и безопасността, както и на мнението на непълнолетното лице, в зависимост от неговата възраст или степен на зрялост.

Съобразяването на този принцип е уредено и в чл.6а от ЗУБ, според който при прилагането на закона първостепенно значение има най-добрият интерес на детето. Преценката на най-добрия интерес на детето се извършва в съответствие с разпоредбите на [Закона за закрила на детето](#). По силата на пар.1, т.11 от ДР на ЗУБ "[Най-добрият интерес на детето](#)" е понятие по смисъла на [§ 1, т. 5 от допълнителните разпоредби на Закона за закрила на детето](#).

Легална дефиниция на понятието се съдържа в пар.1, т.5 от ДР на Закона за закрила на детето (ЗЗДет): "Най-добър интерес на детето" е преценка на:

- а) желанията и чувствата на детето – неприложим критерий с оглед възрастта на малолетния ломител;
- б) физическите, психическите и емоционалните потребности на детето;
- в) възрастта, пола, миналото и други характеристики на детето;
- г) опасността или вредата, която е причинена на детето или има вероятност да му бъде причинена;
- д) способността на родителите да се грижат за детето;
- е) последиците, които ще настъпят за детето при промяна на обстоятелствата;
- ж) други обстоятелства, имащи отношение към детето.

Според пар.1, т.6 от ДР на ЗЗДет "Грижата" е съвкупност от всички действия, произтичащи от правата и задълженията на родителите, настойниците, попечителите

и лицата, при които детето живее по силата на друго законно основание, за гарантиране на неговите права и защита на неговите интереси.

Съгласно пар.1, т.7 от ДР на ЗЗДет "Семейна среда" е биологичното семейство на детето или семейството на осиновителите, бабата и дядото или близките на детето, или приемно семейство, при което то се настанява по реда на чл. 26.

Полезни разяснения относно приложението на принципа се съдържат в Решение на Съда (втори състав) от 4 октомври 2018 г. по дело С-652/16 Н. Р. Къзъ А. и Р. Е. О. А. срещу Заместник-председател на Държавна агенция за бежанците:

т.48 Всяко решение относно предоставянето на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила трябва да се основава на *индивидуална* оценка (решение от 25 януари 2018 г., F, С-473/16, EU:С:2018:36, т. 41 и цитираната съдебна практика), чиято цел е да се определи дали предвид *личното* положение на молителя са налице условията за предоставяне на такъв статут (решение от 5 септември 2012 г., Y и Z, С-71/11 и С-99/11, EU:С:2012:518, т. 68).

т.49 В този смисъл от установения от законодателя на Съюза режим на предоставяне на единен статут на бежанец или на субсидиарна закрила следва, че оценяването на молбата за международна закрила, изисквано съгласно член 4 от Директива 2011/95, има за цел да се определи дали молителят — или в съответните случаи лицето, от името на което той подава молбата — има основателни опасения от лично преследване или е *лично* изложен на реална опасност от тежки посегателства.

т.50 Наистина от изложеното по-горе следва, че молбите за международна закрила не може да се уважават като такива по съображението, че член на семейството на молителя има основателни опасения от преследване или е изложен на реална опасност от тежки посегателства, но за сметка на това, както посочва генералният адвокат в точка 32 от заключението си, подобни отнасящи се до член на семейството на молителя заплахи трябва да се вземат предвид, за да се определи дали и самият молител не е изложен на заплахи от преследване или тежки посегателства поради семейната си връзка с въпросното заплашено лице. В това отношение, както се подчертава в съображение 36 от Директива 2011/95, като общо правило членовете на семейството на заплашеното лице рискуват и те да се окажат в уязвимо положение.

Независимо, че касае тълкуването на Директива 2008/115/ЕО, указание за преценката се съдържа и в т.46 от Решение от 14 януари 2021 г. по дело С-441/19/: Както отбелязва генералният адвокат в точка 69 от заключението си, само *цялостната и задълбочената преценка на положението на съответното непридружено ненавършило пълнолетие лице позволява да се установи висшият интерес на детето* и да се издаде решение, което съответства на изискванията на Директива 2008/115.

Според Заключение на Генералния адвокат J. R. DE LA TOUR представено на 12 май 2021 година по Дело С-91/20 LW срещу В. D.:

Т.110. При оценката на нуждите от международна закрила трябва да се вземе предвид и *особената уязвимост на децата*. Действия или заплахи, които по отношение на възрастен може да се считат за недостатъчни за достигането на прага на преследване, *могат да достигнат този праг, когато става въпрос за дете*.

Т. 111. Това са все параметри, които не са установени в Директива 2011/95 и които са оставени на преценката на всяка държава членка.

Т. 112. Именно в този смисъл според мен трябва да се тълкува решение от 4 октомври 2018 г., А.(77). В особения контекст на делото, по което е постановено това решение, Съдът всъщност постановява, че на основание член 3 от Директива 2011/95 държава

членка може да разпростре международната закрила, предоставена на един от членовете на дадено семейство, и спрямо други членове на това семейство, но при условие че за въпросния член на семейството не е налице някое от основанията за изключване по член 12 от тази директива и положението му има връзка с логиката на международната закрила поради необходимостта от запазване на целостта на семейството.

119. В този случай критерият, съгласно който положението на члена на семейството трябва да има „връзка с логиката на международната закрила поради необходимостта от запазване на целостта на семейството“, следва насоката, установена в решение от 18 декември 2014 г., М’В. (83).

Т.132. Задължението за намиране на разрешение с оглед на висшия интерес на това дете изисква приемащата държава членка да *разгледа внимателно фактите и обстоятелствата във връзка с това дете и надлежно да отчете личното му положение.*

Според социален доклад изх. № ПР/Д-С-ВР/36-002 от 11.05.2021 г. на Дирекция „Социално подпомагане“ В., М. К. е [дата на раждане] , в [населено място], България. След раждането на момчето, бащата дошъл в България, за да го припознае, но от три години не се интересува от сина си. Майката не получава никаква подкрепа от него и е прекъснала контакта си в К.. Основните грижи за М. се полагат от майката. Двамата живеят в работническо общежитие на фирма „Конвой“ в [населено място], където майката работи. Детето е представено на роднините на майката по Интернет. А. Ф. поддържа контакти по Интернет с приятелка в Г., с баща си и част от братята и сестрите си. М. не поддържа контакт с бащата и не го познава. Не поддържа контакти и с разширеното си семейство в Г.. Той е роден в България, разбира и говори български език, посещава детска градина в [населено място] от около една година, където е изградил приятелски кръг. Според майката, синът е приет и бързо се адаптира в средата на детското заведение, чувства се спокойно с персонала и другите деца. Детето е спокойно в присъствието на майката, между тях се наблюдават отношения на привързаност. М. не контактува в баща си, а комуникацията между родителите е прекратена от години. Към момента не съществуват преки и непосредствени рискове за физическото, психическото, нравственото, интелектуалното и социалното развитие на детето – то посещава детско заведение, адаптирало се е напълно към средата си, има изграден приятелски кръг, говори и разбира български език.

Въз основа на изложеното съдът приема, че семейната среда на малолетното дете се състои от майката, която осигурява грижите за него. Т.е. при съобразяване на целостта на семейството следва да се държи сметка на връзката между майката и детето. При съобразяване на благоденствието, социалното развитие, сигурността и безопасността на детето, следва да се държи сметка, че то е родено в България, цялото му 4-годишно развитие е в страната ни, включително социални контакти и приятелски кръг, съответни на възрастта му. Както се посочи, неговото мнение, желания и чувства настоящия момент са неприложим критерий с оглед възрастта му. С оглед крехката му възраст, фактът, че единствено майката полага грижи за него, която за първи път в живота си е започнала работа в завод в [населено място], както и, че не контактува с баща си и разширения си семеен кръг в Г., съдът приема, че за детето ще настъпят неблагоприятни последиците при евентуална промяна на обстоятелствата, в които е родено и се отглежда до настоящия момент. Неговото благоденствие, сигурност и

безопасност могат да бъдат осигурени единствено на територията на страната ни.

От гледна точка на опасността или вредата, която е причинена на детето или има вероятност да му бъде причинена по смисъла на пар.1, т.5,б. „г“ от ДР на ЗЗДет, съдът приема, че следва да съобрази действията на преследване, на които е била подложена в Г. майката А. Ф.. Предвид последователно поддържаната от нея, както пред ДАБ, така и пред социалните органи, теза за осъществено домашно насилие от бащата на детето, съдът приема, че майката е била обект на действия на преследване по смисъла на чл.8, ал.1, т.1 и т.6 ЗУБ.

Както се посочи, по отношение на майката такъв основателен страх от преследване не се установява. Но относно малолетното детето прагът на защита от риска или вероятността да понесе такива действия на преследване следва да бъде по-висок. Следва също така да се има предвид, че детето е обект на посегателство не само когато актовете на физическо или психическо домашно насилие са насочени лично срещу него, но и когато то е свидетел на такива действия между родителите.

Съгласно Насоките за международна защита: преследване, свързано с пола, в контекста на чл.1А, пар.2 от Ж. конвенция от 1951 г., публикувани от В. на 07 май 2002 г., исковите, свързани с пола, обикновено обхващат, макар и в никакъв случай да не се ограничават до актове на сексуално насилие, семейно / домашно насилие, принудително семейно планиране, осакатяване на женски гениталии, наказание за нарушаване на социалните нрави и дискриминация срещу хомосексуалистите. Приемането на тълкуване, свързано с пола, на Конвенцията от 1951 г. не означава, че всички жени автоматично имат право на статут на бежанец. Ищецът бежанец трябва да докаже, че има основателен страх от преследване поради раса, религия, националност, членство в определена социална група или политическо мнение. Ако държавата, като въпрос на политика или практика, не предоставя определени права или защита от сериозни злоупотреби, тогава дискриминацията при разширяване на защитата, която води до вредата, нанесена безнаказано, може да се превърне в преследване. В този контекст, например, могат да бъдат анализирани конкретни случаи на домашно насилие или злоупотреби поради причини за различна сексуална ориентация.

Изложеното предполага съобразяване на информацията относно страната на произход на кандидатите. Според A. report on human rights in 2020 – G., И.: USDOS – US D. of State, законът криминализира изнасилването, но не и това на съпрузи. Властите не прилагат ефективно закона. Изнасилванията и домашното насилие остават сериозни проблеми. Отделът за домашно насилие и подкрепа на жертвите D. V. and V. Support U. (D.) на полицейската служба работи в тясно сътрудничество с Д. за социални грижи, Секретариата за домашно насилие, Комисията за човешки права и административна справедливост, Комисията за правна помощ, Фондация „А.“, У., Фонда на ООН за населението (UNFPA), националните филиали на Международната организация на жените-адвокати и други неправителствени организации за човешки права за борба с изнасилванията и домашното насилие. Недостатъчният логистичен капацитет на Д. и други агенции, вкл. липсата на частни стаи за разговори с жертвите, възпрепятства пълното прилагане на закона. Широко разпространените куртурни вярвания в женските роли, както и социокултурни норми и стереотипи, създават допълнителни предизвикателства за борба с домашното насилие. Например, медиите съобщават, че централният регионален координатор на Д. заявил, че „отричането на секс на съпруг/съпругата, е равносилно на емоционално насилие“ и предложил

мъжете, чиите съпруги им отказали секс, да ги докладват на Д.. Освен по изрично искане на Д., полицията рядко се намесва в случаи на домашно насилие, отчасти поради липса на умения за консултиране и подслон за подпомагане на жертвите. Малко от случаите, в които полицията идентифицира и арестува заподозрени за изнасилване и домашно насилие, са стигнали до съда или са довели до осъждане поради липса на свидетели, неадекватно обучение по разследващи техники, лошо управление на делото от разследващия полицай, и според Д., липса на ресурси от страна на жертвите и техните семейства за разследване на случаите. Полицията може да насочи жертвите към един приют, управляван от Н.. В по-леките случаи, жертвите се връщат по домовете си, в противен случай, Д. се свързва с неправителствени организации, които осигуряват временен подслон. Властите съобщават, че служителите понякога нямат алтернатива, освен да приютят жертвите в собствения си дом, докато спрямо тях се предприемат други мерки. Д. продължава да води обучение по управление на случаи на домашно насилие за полицейски служители, назначени в звеното. Разполага с един клиничен психолог, който да подпомага жертвите на домашно насилие. Правителството не прилага ефективно забраните за дискриминация и такава в областите на заетостта и професиите се проявява по отношение на жени. Жените в градските центрове и тези с умения, се сблъскват с малко явни предразсъдъци, но съпротивата продължава срещу жени, заети в нетрадиционни сфери и при достъпа до образование.

Според А. I. R. 2020/21, касателно Г., жените са подложени на дискриминация и насилие, основано на пола. Готвеният законопроект за позитивна дискриминация във връзка с правата на жените не е приет.

Изнесената информация в два отделни, независими източници потвърждава, че в страната на произход домашното насилие остава сериозен проблем, срещу който държавата не предоставя адекватна закрила. Не може да се приеме, че съществуващият Отдел за домашно насилие и подкрепа на жертвите D. V. and V. Support U. предоставя такава защита, тъй като източниците последователно отбелязват недостатъчния му капацитет. Въз основа на посочените данни относно страната по произход съдът приема, че за малолетния кандидат съществува основателно опасение да бъде изложен на тежко нарушение на основните му права и свободи по смисъла на чл.9, пар.1 от Директива 2011/95/ЕС, респ. чл.8, ал.4 ЗУБ. Неговият висш интерес в споменатия по-горе смисъл, който следва да бъде съобразен при приложението на закона по силата на пар.18 от Преамбюла на Директива 2011/95/ЕС и чл.6а от ЗУБ, не допуска детето да бъде изложено на опасност да преживее насилие – лично като обект на домашно насилие или като свидетел на такива действия между родителите. При положение, че държавата по произход не предоставя адекватна закрила срещу визираните действия на преследване, основано на пола, под формата на домашно насилие, то се установява и причинната връзка между действията на преследване и основанието за закрила съгласно чл.9, пар.3 от Директива 2011/95/ЕС.

Конвенцията за правата на детето от 1989 г. е основният правен инструмент за защита на децата. Тя урежда основни принципи: Висшите интереси на детето са първостепенно съображение във всички действия, отнасящи се до децата, независимо дали са предприети от обществени или частни институции за социално подпомагане, от съдилищата, административните или законодателните органи (член 3). Държавите - страни по конвенцията, зачитат и осигуряват правата, предвидени в тази конвенция,

на всяко дете в пределите на своята юрисдикция, без каквато и да е дискриминация, независимо от расата, цвета на кожата, пола, езика, религията, политическите или други възгледи, националния, етническият или социалният произход, имущественото състояние, инвалидността, рождението или друг статут на детето или на неговите родители или законни настойници (член 2). Държавите - страни по конвенцията, признават, че всяко дете има неотменно право на живот и осигуряват в максимална степен възможното оцеляване и развитие на всяко дете (член 6).

Съобразяването на визираните принципи, в контекста на международната закрила по Директива 2011/95/ЕС и ЗУБ, не допуска малолетното дете М. К., при евентуално негово връщане в страната по произход, да бъде изложено на тежко посегателство на основните права и свободи по смисъла на чл.9, пар.1, вр. пар.2, б.“е“ от Директива 2011/95/ЕС и чл.8, ал.4, вр. ал.5, т.6 ЗУБ, под формата на домашно насилие. Изложеното е основание за отмяна на обжалваното решение поради неправилно приложение на закона – чл.146, т.4 АПК. Като е приел, че за малолетното дете не съществува риск за неговата сигурност на територията на страната по произход, органът е приложил неправилно закона. Установи се по делото, че семейната среда на детето се осигурява единствено от майката, поради което твърденията на органа, че то „няма да загуби своята идентичност“ и ще запази семейната си среда при евентуално връщане в Г., са необосновани. От раждането си детето няма връзка със страната по произход, нито контактува с роднините на майката. Напротив, същото е изцяло социално адаптирано в България, а евентуално връщане в страната по произход би го изложило на преследване в нарушение на чл.9, пар.1, вр. пар.2, б.“е“ от Директива 2011/95/ЕС и чл.8, ал.4, вр. ал.5, т.6 ЗУБ. При оценката на нуждите от международна закрила трябва да се вземе предвид *особената уязвимост на децата*. Действия или заплахи, които по отношение на възрастен може да се считат за недостатъчни за достигането на прага на преследване, *могат да достигнат този праг, когато става въпрос за дете*. Съдът приема, че случая на М. К. покрива тези изисквания. Най-висшият интерес на детето не допуска връщането му в страната по произход, където то е в риск да бъде подложено на преследване по чл.9, пар.1, вр. пар.2, б.“е“ от Директива 2011/95/ЕС и чл.8, ал.4, вр. ал.5, т.6 ЗУБ. Ако за майката не съществуват такива основателни опасения от преследване, то националните органи са тези, които не следва да допуснат подобен риск по отношение на малолетното дете.

Същевременно и доколкото единствената семейна връзка на детето се осигурява от майката, то по отношение на нея е налице основание за предоставяне на закрила по чл.8, ал.9 ЗУБ. С това съдът приема, че Решение на СЕС от 4 октомври 2018 г. по дело С-652/16 А. и решение на СЕС от 18 декември 2014 г. по делото С-542/13 М'В. ще бъдат съобразени към настоящия случай: по отношение на майката не е налице основание за изключване по член 12 от Директива 2011/95/ЕС и положението ѝ има връзка с логиката на международната закрила поради необходимостта от запазване на целостта на семейството, доколкото самата тя е била обект на преследване по смисъла на чл.9, пар.2, б.“а“ и б.“е“ от Директивата.

Изложеното е основание за цялостна отмяна на решението и връщане на преписката на административния орган за съобразяване на тълкуването на закона, дадено с настоящето решение, а именно за необходимост от предоставяне на статут на бежанец на жалбоподателите при установени причини за преследване по чл.9, пар.2, б.“а“ и б.“е“ от Директива 2011/95/ЕС, респ. чл.8, ал.5, т.1 и т.6, вр. ал.9 ЗУБ. В случай, че административният орган не установи визираните от съда основания за преследване,

следва да изложи мотиви дали при евентуално връщане в страната по произход кандидатите биха били изложени на тежко посегателство по смисъла на чл.15, б.“б“ от Директива 2011/95/ЕС - изтезание или нечовешко или унижително отношение, като основание за предоставяне на субсидиарна закрила.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав,**

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на А. Ф., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], гражданка на Г., действаща лично и като законен представител на малолетното си дете М. К. Н., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , Решение № 4 от 14.01.2021 г. на заместник председателя на Държавната агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т.4, във връзка с чл.8 и чл.9 от ЗУБ е отхвърлена молбата им за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне по молбата за международна закрила при съобразяване на указанията, дадени с настоящето решение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен Съд на Република България.

СЪДИЯ: